

ریسی و آموزش و پرورش

محمد داوری

فضای انتخابات ریاست‌جمهوری نشان از این داشت که باید انتظار چه دولتی را داشته باشیم و همه میدانستیم که کابینه برآمده از آن هم متناسب با آن فضا خواهد بود اما در برخی وزارتخانه‌ها از جمله آموزش و پرورش آنچه که گزینه معرفی شده نمایانگر آن است حکایت از فاصله غیرمنتظره نگاه رییس دولت سیزدهم با اولویت‌ها دارد. کارشناسان حوزه آموزش و پرورش و فعالان رسانه‌ای و صنفی و مدنی که سال‌هاست ناکارآمدی نظام آموزشی را فریاد می‌کنند در ارزیابی ریشه این ناکارآمدی تقریباً همه اتفاق نظر دارند که در اولویت نبودن آموزش و پرورش فصل مشترک بیشتر دولت‌ها بوده است، واقعیتی که بیش از همه و در گام نخست ابراهیم ریسی خودش را به روشنی نشان داد. در سیستم بروکراتیک اداری ما و در دستگاه‌های متمرکز و در نگرش‌های مدیریتی هرمی، بالاترین شخص که در راس هرم، مدیریت مجموعه را دارد نماد اهمیت و جایگاه و نشان‌دهنده سمت و سوی مدیریت و سیاست‌ها است. لذا معرفی حسین باغگلی نشان از این واقعیت دارد که در منظر رییس دولت سیزدهم آموزش و پرورش اولییتی ندارد حتی به نسبت سایر دولت‌ها با ارزیابی متکی بر همین شاخص جایگاه پایین‌تری هم دارد. این واقعیت تلخ زمانی تلخ‌تر می‌شود که گزینه ناشناخته نه تنها موجب تعجب بدنه فرهنگیان و کارشناسان و فعالان حوزه آموزش و پرورش و نه تنها با انتقاد و مخالفت طیف‌ها و جریان‌های فکری و سیاسی منتقد و مخالف ابراهیم ریسی، بلکه با مخالفت شدید حامیان جدی و مجلس همسو ایشان هم مواجه شد. مخالفت صریح کمیسیون آموزش و تحقیقات و فناوری مجلس و فراکسیون فرهنگیان و چهره‌های فرهنگی شاخص داخل و خارج از آموزش و پرورش نشان داد که آتش خیلی شور شده است که حتی صدای سرآشپز هم درآمده است. تردیدی نیست که قد و قامت مدیریتی و علمی و تجربی هر مدیری آینه تمام‌نمای آن دستگاه به ویژه در سیستمی مثل سیستم‌های اداری کشور ماست به همین دلیل همه افراد از جریان‌های مختلف حسین باغگلی را آنقدر ضعیف و ناتوان تشخیص دادند که نزدیک‌ترین یاران ریسی هم جرات موافقت و حمایت از او را نداشتند هر چند ایشان در مجلس با اعتماد به نفسی که کاذب به نظر می‌رسید از خود دفاع کرد و از موضع بالا نمایندگان را مورد خطاب قرار داد که انتخاب سختی دارند و برای‌شان دعا می‌کند و بعد

هم هشدار داد که اگر به او هم رای ندهند نفر بعدی از جنس او خواهد بود، اما این دفاع و هشدار گویا تاثیر چندانی در تغییر نظر نمایندگان نگذاشت.

حالا صرفنظر از فرد، آنچه که نگران‌کننده است نگرش رییس دولت سیزدهم به حوزه مهم و سرنوشت‌ساز نظام آموزشی است که مسوولیت تربیت دوازده سال از بهترین دوره رشد کودکان و نوجوانان را برعهده دارد؛ مسوولیتی که دولت باید آموزش را حق کودکان و نوجوانان بداند و ارایه خدمات آموزشی متناسب با نیازها و خواسته‌های امروز و فردای فرزندان و والدین آنها را وظیفه خود بداند.

و در این راستا باید متکی بر یافته‌های علمی علوم تربیتی نوین و تجربه‌های موفق کشورها به دنبال قرار دادن آموزش و پرورش روی ریل کارآمدی باشد همان چیزی که مطالبه مشترک خانواده‌ها و دانش‌آموزان و فرهنگیان است.

□□□□□□ □□□□□□ 3 □□□□□□ □□□□□□ :□□□□